

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII Ka 709/20		
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1			
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA				
o.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji				
wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 09 października 2020 r. w sprawie XIII K 224/19				
o.1.Podmiot wnoszący apelację				
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego				
# oskarżyciel posiłkowy				
# oskarżyciel prywatny				
# obrońca				

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
o.1.Granice zaskarżenia			
o.o.1.Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
o.o.1.Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		

0.1.Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
1.Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.1.Ustalenie faktów				
0.0.1.Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.0.1.Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.1.Ocena dowodów				
0.0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
<i>o.o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
<i>1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</i>				
Lp.	Zarzut			
3.1.	zarzut nr I.1.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Uwadze skarżącego uszedł fakt, iż na rozprawie w dniu 06				

października 2020 r. Sąd oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego niż biegły M. K. w oparciu o art. 201 k.p.k. - opinia biegłego pełna, jasna i pozbawiona sprzeczności. Dopiero po ponownym zgłoszeniu wniosku o uzupełniające przesłuchanie tego biegłego kolejna decyzja Sądu w tym przedmiocie została oparta o art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. Obrońca miała możliwość zgłoszenia wszelkich szczegółowych pytań do opinii biegłego, z którego to prawa skorzystała, biegły udzielił na te pytania odpowiedzi, które w ocenie Sądu Rejonowego były wyczerpujące i słusznie uznał kolejne wątpliwości zgłaszane przez obrońcę, jako oczywistą próbę przedłużenia postępowania. Sąd Odwoławczy w całości podziela powyższe decyzje Sądu, jak również ocenę wszystkich opinii biegłego M. K..

W sprawie bezspornym pozostaje, że oskarżony wysiadał z samochodu zaparkowanego po części na chodniku, z miejsca znajdującego się za kierowcą, otwierając drzwi od strony chodnika. Po chodniku poruszała się pokrzywdzona. K. B. nie miała uprawnień do kierowania rowerem. Zgodnie z przepisami w miejscu zdarzenia rowerzyści powinni poruszać się ulicą, nie chodnikiem.

Bez cienia wątpliwości zdarzenie zapoczątkował oskarżony otwierając drzwi w stronę chodnika i powyższe było powodem upadku rowerzystki i doznaniu przez nią obrażeń ciała. Sąd Odwoławczy nie zgadza się z zarzutami apelacyjnymi dotyczącymi opinii biegłego, ponieważ są one dowolne, życzeniowe, nie znajdujące oparcia w materiale dowodowym w oparciu o który został

skonstruowany stan faktyczny, których celem nie jest wyjaśnienie sprawy, a uwolnienie od winy mocodawcy. Biegły dysponował znikomą ilością pewnych danych dotyczących zdarzenia, w oparciu o które mógł zrekonstruować jego przebieg. Wypadek został utrwalony przez kamerę umieszczoną na budynku, rejestrującą obraz zdarzeń rozgrywających się przed budynkiem. Obraz był rejestrowany poklatkowo, jak obliczył biegły „25 klatek na sekundę”. Następnie biegły obliczył zarejestrowaną drogę jaką przebyła rowerzystka od momentu pojawienia się na obrazie do momentu uderzenia w drzwi pojazdu. Na tej podstawie wyliczył w przybliżeniu prędkość z jaką poruszała się pokrzywdzona. Oczywiście należy zdawać sobie sprawę z tego, że wyliczenia te mogą odbiegać od prędkości rzeczywistej, ponieważ zostały oparte po pierwsze

na bardzo krótkim czasie wziętym pod uwagę w obliczeniach, opartym na rejestracji poklatkowej monitoringu. Droga jaką pokonała rowerzystka na nagraniu była również bardzo krótka - 0,8 m. Wyliczona w ten sposób prędkość - 18 km/h jest prędkością wyliczoną z dużym marginesem błędu. Apelująca atakując opinię biegłego swoje wywody opiera na rażąco błędnych wyliczeniach. Wskazuje, że biegły przyjął szerokość chodnika - 2,7 m (prawda), unieruchomione auto zajmowało 0,4 m chodnika (błąd - w opinii 0,8 m od SLO-2 !!! k. 57v). Następnie obrońca błędnie wylicza wolną przestrzeń po której się poruszała rowerzystka na 2,3 m, gdy w rzeczywistości było to 1,9 m (2,7 m - 0,8 m). Kolejne dowolne i błędne wskazanie przy przyjęciu, że rowerzystka jechała środkiem chodnika, "to środek roweru znajdował się w odległości 1,15 m

od samochodu".
Zgodnie z
założeniami i
wskazaniami
biegłego środek
chodnika to 1,35 m.
Samochód zajmował
część chodnika
równą 0,8 m.
Zatem rowerzystka
poruszała się w
odległości 0,55 m od
samochodu (1,35 m
– 0,8 m). Kolejne
błędne obliczenie
obrońcy - "odległość
prawego krańca
kierownicy od
lewego boku pojazdu
to 0,85 m".
W rzeczywistości
przyjmując
prawidłowe dane -
szerokość
kierownicy roweru
- 0,6 m, odległość
prawego krańca
kierownicy od osi
roweru 0,3 m
- kraniec ten
znajdował się w
odległości 0,25 m
od wskazanego boku
pojazdu (0,55 m
- 0,3 m =
0,25 m). Popełniając
powyższe błędy
autorka apelacji
dochodzi do rażąco
sprzecznych z opinią
wniosków, że
rowerzystka nie
mogła prawą stroną
kierownicy sięgnąć
drzwi pasażera,
bowiem otwierały
się one maksymalnie
na 0,8 m, a
zgodnie z zebrany
materiałem

dowodowym oskarżony uchylił je na 0,4-0,5 m. Z prawidłowych założeń i wyliczeń wynika, że w każdym przypadku oskarżony mógł uderzyć drzwiami w rower. Kolejnym twierdzeniem obrońcy jest teza, że pokrzywdzona uderzyła w otwarte drzwi rowerem, a biegły błędnie ustalił, że otwierające się drzwi uderzyły rowerzystkę. Z uwagi na skąpy materiał dowody odnośnie pewnych parametrów zdarzenia nie sposób powyższej okoliczności w sposób pewny ustalić. Myli się obrońca twierdząc, że na nagraniu dokładnie widać jak przebiegało zdarzenie w momencie otwierania drzwi. Najważniejsze jest to, że nie ma ona znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem to oskarżony znajdując się na chodniku, otwierając drzwi samochodu zapoczątkował ciąg zdarzeń skutkujący uszkodzeniem ciała pokrzywdzonej. Również dowolnymi

są dywagacje
związane z
prędkością
rowerzystki,
hamowaniem,
możliwością
uniknięcia kolizji.
Biegły w miarę
możliwości po
wylczeniu prędkości
rowerzystki, szacuje
odległość z której w/
w zobaczyła
uchylające się drzwi
oskarżonego - nie
więcej niż 3,6 m, czas
w jakim dojechała
do krawędzi drzwi
- 0,7 s. Zestawiając
powyższe dane ze
średniostatystycznym
czasem reakcji
psychofizycznej
kierujących
pojazdami - 1,0
s, w/w dochodzi
do wniosku, że
rowerzystka
niezależnie od
prędkości z którą
by się poruszała,
najprawdopodobniej
nie zdołałaby podjąć
żadnych manewrów
obronnych, gdyż
czas, którym
dysponowała był
krótszy od czasu
reakcji.

Kolejne dowolne
dywagacje
apelującej dotyczą
"martwej strefy
powodującej brak
widoczności"
oskarżonego,
upewniającego się
że otwarcie drzwi
nikomu nie zagrozi.

Po pierwsze zapewne obrońca ma na myśli "martwe pole" - obszar wokół pojazdu silnikowego (głównie samochody osobowe, ciężarowe, terenowe itp., a także motorówki i samoloty), który nie jest widoczny dla kierowcy w lusterkach bocznych, ani w lusterku wstecznym (https://pl.wikipedia.org/wiki/Martwe_pole). Oczywiście definicja ta w realiach niniejszej sprawy odnosi się do oskarżonego. Stwierdzić należy, że świadomość powyższego stanu rzeczy nie zwalnia obserwującego od upewnienia się w każdy możliwy sposób, czy jego działanie nie zagrazi bezpieczeństwu innych uczestników ruchu drogowego. Najlepszym przykładem jest włączanie się do ruchu poprzez wycofywanie pojazdu. Brak widoczności i możliwości pełnej oceny sytuacji na drodze, na którą wjeżdża dany pojazd, skutkuje obowiązkiem zwrócenia się do

<p>osoby trzeciej o pomoc, która będzie obserwowała drogę podczas wykonywania manewru cofania przez kierowcę. Analogicznie w niniejszej sytuacji skoro pasażer przewidywał możliwość zaistnienia "martwego pola" podczas manewru otwierania drzwi, mając świadomość, że znajduje się na chodniku, powinien zachować najwyższy poziom ostrożności, by poprzez otwarcie drzwi nie zagrozić czyjemuś bezpieczeństwu i upewnić się u kierowcy pojazdu dysponującego lusterkami wstecznymi, że jego zachowanie nie zagrozi bezpieczeństwu ruchu na chodniku. Tego w zachowaniu M. J. z całą pewnością zabrakło.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu, ewentualnie uchylenie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji				
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
żaden z argumentów zawartych w zarzucie nie okazał się trafny w stopniu skutkującym koniecznością uwzględnienia któregośkolwiek wniosku				
3.2.	zarzut nr I.2.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Uwadze skarżącego przy czynieniu zarzutów i mnożeniu ewentualnych wersji i wariantów zdarzenia uchodzi fakt, że Sąd Rejonowy był obowiązany do prawnokarnego rozliczenia zdarzenia objętego aktem oskarżenia				

dotyczącego M. J..
Uznanie go za
winnego
spowodowania
kolizji nie oznacza,
że prawnokarną
odpowiedzialnością
za złamanie
przepisów nie może
być obciążona
pokrzywdzona, w
razie wystąpienia ze
stosownym
wnioskiem do Sądu
przez upoważniony
do tego podmiot.
Sąd Odwoławczy
nie ma cienia
wątpliwości, że
pokrzywdzona
swoim działaniem
w sposób istotny
przyczyniła się do
kolizji. Jednak nie
to było przedmiotem
rozstrzygnięcia
bowiem to nie
ona zainicjowała
łańcuch
przyczynowo-
skutkowy
prowadzący do
kolizji. Analizując
zarzuty odnoszące
się do oceny
poszczególnych
dowodów przez Sąd
nie odnaleziono w
niej najmniejszych
błędów. Autorka
apelacji dowolnie,
na zasadzie
subiektywnej,
korzystnej dla jej
mocodawcy oceny
zeznań
poszczególnych
świadków, stara się
przedstawić
zdarzenie, gdzie

całkowitą winę za jego przebieg ponosi pokrzywdzona. Jest to ocena błędna, nie zasługująca na uwzględnienie. Sąd Rejonowy w sposób ze wszech miar prawidłowy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy ustalił zasadnicze elementy zdarzenia bezspornie wskazujące na winę oskarżonego, jako inicjującego czynność w postaci otwarcia drzwi samochodu, bez upewnienia się, że czynność ta nie zagraża korzystającym z chodnika, skutkującą szeregiem zdarzeń, prowadzących do uszkodzeń ciała pokrzywdzonej. W celu uniknięcia powtórzeń w pozostałej części Sąd Odwoławczy za wystarczające uznaje odesłanie do pisemnych motywów rozstrzygnięcia Sądu, bowiem uznaje je za prawidłowe.

Argumenty z punktu I.1.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popelnienia zarzuconego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
żaden z argumentów zawartych w zarzucie nie okazał się trafny w stopniu skutkującym koniecznością uwzględnienia któregokolwiek wniosku			
1.OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.	zmiana wysokości częściowego zadośćuczynienia przez oskarżonego M. J. za doznaną krzywdę przez K. B. podczas zdarzenia z 2000,- zł do 10,- zł.		

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
<p>Biorąc pod uwagę stopień przyczynienia się do skutków zdarzenia przez oskarżonego i pokrzywdzoną, naruszone przez nich zasady obowiązujące w ruchu drogowym wymienione w punktach I.1. oraz I.2. Sąd Odwoławczy uznał zasadzone w części zadośćuczynienie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej za rażąco wygórowane.</p> <p>Dopiero w drodze ewentualnego procesu przed sądem cywilnym, po szczegółowym zbadaniu tych kwestii, będzie możliwym ustalenie ewentualnego zadośćuczynienia w pełnym zakresie.</p> <p>Na chwilę obecną Sąd Odwoławczy uznał za zasadne zasądzenie na rzecz małoletniej symbolicznej kwoty 10,- zł, jako że oskarżony został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>		

1.ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
0.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Rozstrzygnięcie co do winy oraz warunkowego umorzenia postępowania (punkt I. wyroku Sądu Rejonowego).			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Sąd Odwoławczy, badając argumenty z apelacji obrońcy oskarżonego oraz poddając sprawę totalnej kontroli, nie znalazł najmniejszych uchybień nakazujących zmianę zaskarżonego wyroku w powyższej części.			
0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		

<p>Obniżenie zasądzonej z tytułu częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w punkcie II. części dyspozytywnej kwoty z 2.000,- złotych do 10,- złotych (punkt II. wyroku Sadu Rejonowego).</p>				
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>				
<p>Sąd Odwoławczy uznał, że przyczynienie się do skutków zdarzenia przez pokrzywdzoną było znacznie większe niż przyjął to Sąd Rejonowy, dlatego na chwilę orzekania kwota z tytułu częściowego zadośćuczynienia zasądzona na rzecz małoletniej powinna przyjąć symboliczną wartość.</p>				
<p>0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>				
<p>0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>				
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>		

Zwiężle o powodach uchylenia				
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwiężle o powodach uchylenia				
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia				
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.		
Zwiężle o powodach uchylenia				
<i>o.o.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>				
<i>o.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>				

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
1.Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II.	<p>Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 840,- złotych z tytułu zwrotu poniesionych wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.</p>		
III.	<p>O kosztach orzeczono w oparciu o art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. O opłacie orzeczono na mocy art. 8 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr</p>		

49, poz. 223 j.t.),
zaś o pozostałych
kosztach sądowych
za postępowanie
odwoławcze na
podstawie art. 636
§ 1 k.p.k. Na
pozostałe koszty
procesu złożyły się
koszt doręczeń
wezwań i innych
pism – ryczałt –
w kwocie 20,- zł
(art. 618 § 1 pkt
1 k.p.k. w zw. z
§ 1 rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości z
dnia 18 czerwca
2003 r. w sprawie
wysokości i sposobu
obliczania wydatków
Skarbu Państwa
w postępowaniu
karnym, Dz.U. z
2013 r., poz. 663
j.t.) oraz opłata
za kartę karną
ustalona zgodnie z
§ 1 rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości z
dnia 18 czerwca
2014 r. w sprawie
opłat za wydanie
informacji z
Krajowego Rejestru
Karnego (Dz.U. z
2014 r. poz. 861).
Opłata za kartę
karną wynosi 30
złotych.

1.PODPIS

0.1.Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana